

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Biuroul de distribuire: **Librăria Asociației Sighet, Piața Unirei No. 25**

Apare în fiecare Duminecă.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Religia forță de rezistență.

Dacă am putea face prin o rază miraculoasă radiografia sufletelor, ca să privim și cele mai ascunse cute ale lor, ne-am îngrozi văzând câte-un suflet în toată uriciunea lui, plin de boli și putrefacție.

Știința medicală a descoperit până azi foarte multe boli ale organismului, dar bolile sufletești sunt nenumărate și mult mai primejdioase decât ale corpului. Câte păcate, câte vicii, atâtea boli sufletești sunt. Bolile aceste apoi întunecă, fac dene recunoscut acel suflet care ne-a fost dăruit de Creator strălucitor de curat. Un om poate să fie bine situat, să aibă o sănătate trupească desăvârșită, să se bucure de respectul lumii, totuși va fi nefericit, dacă în sufletul lui sălășluiește moartea.

Dacă ne întrebăm ce cauză are lipsa de rezistență a omului față de bolile sufletești, un singur răspuns aflăm: neglijarea datorțiilor religioase. Omul

muncit de grija zilei de mâine, stăpânit de dorința banului sau a plăcerilor, devine sclavul pământului și sufletul nu și-l îngrijește. Rugăciune, slujbă, mărturisire, Sf. Cuminecare devin pentru el vorbe goale, însemnătatea cărora o dă uitării. Părăsește pe Dumnezeu veșnic și își face zei din lucruri trecătoare. Toată ființa lui este absorbită de zeii noi care îi pretind jertfe înjositoare.

Aceste jertfe îmbolnăvesc, otrăvesc și rănesc sufletul nepăzit de adevăratul sentiment religios. Iar dacă Dumnezeu în mila lui mare nu trimite vreodată sguđuire puternică care să-l deștepte, sufletul este pierdut.

De aceea să împlinim cu sfințenie datorțiile religioase ale noastre. Să nu uităm că religia e paznicul sufletului nostru. Ea depărtează orice boală din sufletul nostru, e antidotul oricărei otrăve și alifia vindecătoare tuturor rănilor.

Făcând sufletul nostru rezistent contra ispitelor, ea este cel mai important factor în viața unui om și neam. Toată dezvoltarea sufletească ei se mulțumește, fiind ea scara pe care ne putem ridica la cer.

Deci religia noastră să nu o părăsim niciodată!

Tânărul din Naim

Care dintre noi n'a avut nefericirea să petreacă la cele veșnice pe vr'unul dintre casnicii săi? Un tată scump, o mamă iubitoare, un frate drag, o soară, sau cel puțin un prieten nedespărțit. Toți am gustat aceste momente sfâșietoare când cu ultimul bulgăr de lut aruncat asupra celui ce-a plecat din viața acesta, se peceluește fatala rupere dintre noi și el.

Dar oricât de mare ar fi durerea noastră, este incomparabilă cu durerea ce sguđuie inima unei mame ce-și pierde fiul, pentru că nici o dragoste din lume nu se poate asemăna nici pe departe dragostei de mamă, iubim pe părinții noștri dar suntem gata să ne răsculăm în contra lor, îndată ce

hoterurile nu ne sunt toate satisfăcute. Oricât ne-am iubi frații, în suflet le purtăm și puțină invidie. Apoi iubirea față de prieteni adesea e legată de unele interese dacă nu mârșave, cel puțin materiale. Ridicarea unuia dintre ei produce imediat părere de rău, iar căderea lui ne face să tresărim de bucurie. Harurile revărsate de Dumnezeu asupra unuia dintre semenii noștri, sunt tot atât de ghimpi înfipti în inima noastră, iar neajunsurile și necazurile căzute peste el, fac ca inima noastră să fie mai la locul ei. Dar că suntem mai mari prin căderea altora. Iar de iubirea față de vrăjmași așa cum a propovăduit-o cel ce singur a și practicat-o, suntem departe ca cerul de pământ.

Singură mama este aceia care iubește așa cum vrea Mântuitorul — neprecupețit, nefățarnic, iubirea întreagă, iubire ce se dăruie ofrandă odraslelor sale, De e fiul drept sau păcătos, bun sau rău, cinslit sau făcător de rele, inger ori bestie, ea-l iubește. Nu-i aprobă căderile și ticăloșiile sale, dar i le ascunde, apărându-l de furia îndreptățită a tatălui său. Sufere ea mai bine, decât să-l vadă pe el răpus sub gravitatea pedepsei fărădelegilor sale. Înțelegem deci cu toții starea sufletească a văduvei din Naim. Și-a pierdut soțul — grea lovitură — dar neasemuită e durerea ce i-a săgetat inima, pierzându-și unicul fiu la o vârstă când îi era tot sprijinul bătrânețelor sale. Ci lui Isus i se face milă de ea, se apropie și-i spune: „Nu plânge!”

E nevoie, ca înainte de-a săvârși miraculoasa înviere, să adreseze mamei cuvinte de îmbărbătare.

Nu săvârșește Isus minunea ca să-și arate mărirea sa, Înțeleptul evanghelist Luca accen-

tuiază rostul acestei învieri prin cuvintele: „Și văzându-o Domnul, i-s'a făcut milă de ea. Trebuie să avem în vedere acest fapt. Isus nu săvârșește niciodată minuni cu scopul pe care-l urmăresc scamatorii ori fahirii. Din iubirea față de oameni, schimbă apa'n vin în Cana, înviază pe fata lui Iair, vindecă leproșii, orbului din naștere îi dă vedere, scoate demonii și redă puterea pierdută damblagiilor. Cu ocazia învierii lui Lazar, evanghelistul spune: Și iubia Isus pe Marta, pe Maria și pe Lazar”, iar când se îndreaptă spre mormânt lacrimăază.

De jalea văduvei se înduioșează și acum Isus. Știe că spre a o mângâia, nici o vorbă din lume, nici o avere, nici chiar promiterea fericirii eterne dincolo de mormânt, nu ar fi destul pentru aceste clipe prin care trece această mamă greu lovită, ci e nevoie de o totală reparare a pierderii neașteptate; deci va să învieze pe tânăr. Dar mai înainte îi spune văduvei: „Nu plânge”. Și apropiindu-se de sicriu, poruncește mortului: Tânărule, fie-ți zic, școală-te!” Cauza întristării sărmanei muieri este înlăturată. Tânărul este predat mamei sale.

Se cuvine ca având în fața ochilor noștri sufletești tabloul învierii tânărului din Naim, să recunoaștem că suntem morți sufletește. Să lăsăm să se apropie Isus, să se înduioșeze de căderile noastre, de situația noastră. Toți suntem fii risipitori cari am cheltuit moștenirea sfântă, comoara neprețuită primită dela Tatăl ceresc; oi rătăcite dela staulul Păstorului celui bun, cari de abia mai putem să dăm strigătul de desnădejde din mijlocul haitelor de lupi ce-și arată colții fioroși; suntem drahme pierdute ce nu mai avem puțința să dăm semne

de viață, să strigăm „ajutor”, dacă Stăpânul nu va binevoi să repare pierderea noastră; suntem morți complet întrași în descompunere finală, dacă Dumnezeescul Nazarinean nu se va întrista de căderea noastră, să ne spuie: Sculați-vă! Ridicați-vă!

O! Isuse! Fie-ți milă de starea noastră. Reintoarce-ne la viața nevinovată a copilăției noastre, pe care am pierdut-o prin neglijența și ticăloșia noastră.

Dă-ne inelul iubirii Tale și îmbracă-ne cu dragostea Ta nețărmită ca pe fiul risipitor. Ia-ne pe umerile Tale ca pe oaia cea rătăcită și redă-ne Părintelui ceresc, Maicei Tale iubitoare. Caută-ne cu lumina milei Tale și așează-ne în cutia sfințeniei Tale ca pe drahma cea pierdută ca să nu ne mai putem pierde de către Tine. Apropie-te de noi ca de tânărul din Naim și poruncește ca să ne ridicăm, ca să trăim creștinește, conform glasului evangheliei Tale.

Fie-ți milă de noi, Isuse! Vrem să trăim împreună cu Tine, să purtăm crucea Ta, să ne facem părtași ranelor, patimilor, suferințelor Tale crâncene, ca să putem învia împreună cu Tine.

Ion Pușcașiu

Satana și satanismului

Este un fenomen straniu ce se observă cu omenirea atât de frumoasă și atât de urită, atât de generoasă și atât de perversă! Cum poate ca să se împreune aceste două extremități, eroismul martirilor și ura nebună a călăilorlor? Cum de ființe, cari au

că asupra oamenilor prin păcat, pentru a împopula curtea lui în fundul abizului și în aceea măsură a despopula curtea Împăratului Ceresc. Și el are, dacă se poate spune așa, zelul după suflete, după felul lui de a fi.

Imitatorul Creatorului — urmând cuvântul lui Tertulian, — face contra-partidă tuturor lucrurilor dumnezeiești! El are biserica lui, o biserică a opoziției, aceea a societăților secrete, pe care le inspiră, și pe care Piu IX. le-a numit *synagogle Satanei*. El are pe apostolii lui, cari lucrează pentru el și se șilesce să câștige suflete, ca să le ofere lui. El este prin urmare marele instigator al crizei de credință, care băntuie lumea, el este șeful orchestrei aceluia concert al injurărilor care se ridică până la cer, muzica infernală, care face să tremure bolțile eterne (nu de frica, ci de sunet) Până când noi cântăm în bisericile noastre imnul de slavă Regelui *Christus*: *Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat, luciferieni*, din fundul logelor de jos trimit Spiritului întunerecului strigăte de învingere: *Lucifer vincit, Lucifer regnat, Lucifer imperat*. Ei scot invocațiunile repugnante ale lui *Proudhon* către *Satana*: *Vino Satana iubitul inimei mele...* și litanii triste ale lui *Carducci*: „*Tie Satana, principiul veșnic al lucrurilor, Dumnezeuul frumuseții și al vieții, Dumnezeuul rescoalei și al libertății*”.

Josef de Maistre a spus că revoluția a fost satanică în principiul ei, impietatea pre cum se observă astăzi în mai multe țări, este la fel în manifesturile lui publice. În Rusia au ridicat statuie lui *Iulian Apostatul* și lui *Iuda*, despre care Sf. Scriptura ne spune că *Satana* a intrat în inima lui: „*intravit in lum satanas*”. (Ioan XIII, 27).

Intr'un parc din America au ridicat o statuie *Satanei*, nu ca un lucru de artă ci ca un obiect de cult. Proprietarul acestei statui un *luciferian* declarat, a invitat într-o zi pe *Emile Combes**) ca să-l inaugureze, fiind convins ca acest bărbat de stat cunoscut prin anticlari-calismul lui, va accepta invitarea cu plăcere. Inșă acesta a avut spiritul să refuze. A avut simțul măsurii și s'a ferit de grotesc în plină lumină. Altcum a avut mijloace mai puțin cinice, inșă mai abile de a servi pe *Satana*.

(Chanoine Coubé. „*Santa Thereza de L'Enfant Iesus et le crises du temps present*“.)

*) În 1905 fost primministru francez, care a despărțit biserica de stat în Franța, a suprimat mii și mii de școli catolice, a interzis predarea religiei în școli — laicizarea învățământului, — și a confiscat averea mănăstirilor și bisericilor. (Notă traducătorului).

Sfințirea Capelei gr. cat. din Iapa

După războiul cel mai mare mulți dintre părinții și frații noștri, cari au îmbrășișat, în tranșee, de atâtea ori cu crunta moarte, și-au sdruncinat cumpăna dreaptă a sufletului și a minții. Reîntorși acasă, schimbați complect de război, nu și-au putut ușor relua locul avut înainte, fie în familie sau în societate. Unii s'au adoptat din nou, alții inșă au rătăcit pe drumuri greșite și păgubitoare atât pentru ei cât și pentru neam. Astfel a fost valul de secte streine, pornit de jidanii franc masoni din America. Acest val a cuprins și-o parte din comuna Iapa și suburbia Valea Hotarului. După ce au orbecat și

rătăcit în întunerecul pocăitismului, acești frați români s'au deșteptat, ca dintr'un somn greu și momiți cu făgădueli au trecut la ortodoxie, deși înainte fusese greco-catolici.

Popasul lor în limanul ortodoxiei a fost de scurtă durată. Au văzut ei, cei din Valea Hotarului că toată aceasta convertire a lor la ortodoxism, era o chestie administrativă, și nu una sufletească și românească, pusă la cale de d. *Lucescu*, fost prefect, de pie memorie. După rătăcirii și dibuirii pe atâtea căi străine, din proprie inițiativă, frații din Valea Hotarului în număr de 580 suflete s'au întors la religia strămoșească, în care s'au născut și botezat, greco-catolică. A fost mare bucuria întâlnirii lor, iarăș în familia sufletească, din care s'au desprins, în momentul unei rătăcirii. Acestor frați, duminică în 11 Oct. 1936 li s'a sfințit o capelă.

Serviciul divin a fost făcut de vicarul Maramureșului *Pop Ștefan* asistat de *Darie Vlad*, protopop, *Iuliu Rednic* și *Ardelean Iuliu*, preoți din Iapa. Față de numărul mare al credincioșilor, capela era neîncăpătoare. Răspunsurile au fost date de un cor improvizat format din: *Nistor Vasile*, *Dr. Gheorghe Tite*, și *M. Bologa*, *Ulici*, *Șendrea* și *Svedac*, învățători, *Ivanciuc* polișist etc. Intrucât credincioșii reveniți la vechea lor matcă, din punct de vedere administrativ aparțin orașului *Sighet*, astfel că și Primarul orașului *Dr. Alexandru Filipciuc*, a participat la această sărbătoare. Au sosit pedici frumoase și românești, *Pop Ștefan*, vicar, *Vlad Darie*, protopop și *Iuliu Ardelean*, din osârdia căruia s'au realizat acestea cucernice lucruri. După terminarea sfintei slujbe a urmat o masă la casa parohială.

aceeaș natură, acelaș trup, acelaș sânge, a căror suflet a ieșit asemănător din mâinile lui Dumnezeu, pot se formeze două grupuri atât de antagoniste? Ce fluide contrarie iau desociat și i-a îndrumat către acele două poluri infinit de distanțate — ale binelui și răului?

Prin două cuvinte se explică acest mister: iubirea și ura. Iubirea pe care o inspiră Dumnezeu și care produce sfinți și martiri și ura care o suflă satana și care face pe împii și pe persecutori. Lumea se împărțește în două tabere: fiii lui Dumnezeu și fiii diavolului, precum spune textul teribil al sfântului Ioan: „filii Dei et filii Diaboli!” (I. 10, III. 10).

Noi ne găsim, în plin misticism supranatural. Cumcă dreptii sunt fiii lui Dumnezeu, mulți sunt de acord, cu toate că puțini înțeleg. Însă că cei răi sunt fiii Satanei, este ceva ce puțini creștini vor să vadă ca o realitate, nu văd în ea altceva decât o hiperbolă. Cu toate aceste acțiunea Satanei în lumea aceasta este o dogmă, un adevăr al credinței și un fapt istoric de netăgăduit. Ea singură ne face să înțelegem anumite deviațiuni ale acțiunilor omenești.

Pasiunea împacientă față de jugul dumnezeesc ajunge să ne explice ireligiositatea și până la un anumit punct și în primele ei manifestațiuni chiar și impietatea, pentru că este ușor de înțeles că ea să rescoală în contra unei autorități, care se opune atitudinii lui. Însă ea singură nu explică frenesia la care se dedă impietatea în contra lui Dumnezeu, nici torturile la cari îi supune pe aceia cari sunt credincioșii lui Cristos. La mijloc este o furoare, care nu este la măsura omului, din care cauză nici o

psihologia nu o poate explica: singur o sugestiune satanică o poate inspira.

Stai măi! Strigă găștile din capitolul liber cugetătorilor. Acțiune satanică! Încă o idee mistică și încă dintre cele mai copilărești și demodate. Diavolul cu picioarele încleștate! Iată-ne la mentalitatea preotului de la Ars, sau chiar a evului mediu, care în toate, câte nu a putut înțelege, a văzut sau pe mama lui Dumnezeu sau apucăturile respectatului Diavol! Însă regele infernului este o putere, care a fost detronată prin libera cugetare!

De-ar vrea Dumnezeu ca stăpânul infernului se fie în adevăr detronat și toiagui lui rupt pe vecie! Însă noi avem unele probe dumnezeiești și chiar și omenești, ca să credem că el domină încă asupra multor suflete, ca se începem între cei tăgăduitori, cu tăgăduitorul M. Homais. Isus care a fost un mare cugetător, ba însuși cugetul infinit intrupat, a numit pe Satana stăpânul acestei lumi. L-a combătut nu ca pe o abstracție sau un simbol, ci ca pe o personalitate vie și ca cea mai activă aci pre pământ. El a spus, ca a venit în lume ca să combată și să nimicească opera diavolului, adecă satanismul.

Satana este cel mai puternic între suverani după Dumnezeu. El comandă milioanele de supuși, cari sunt înșelați și sclavii lui pre pământ, fără a număra pe aceia, cari sunt victimele lui în iad. Este aceasta o idee mistică? Da, fără indoială, însă cea mai pozitivă și cea mai sigură între realități. Noi afirmăm aceasta, noi creștinii cari credem în Cristos, învățătorul nostru și încă mai mult, noi vedem în ea singura explicație plausibilă a unor monstruoșități morale.

Mentalitatea copilărească și demodată, pe care liber cugetarea o atribue aceloră, cari cred în existența demonului, este chiar ea care este atinsă când neagă cea mai orbitoare realitate a istoriei după existența lui Dumnezeu: Satana și satanismul.

Satana a trecut etapa ireligioșității, el a ajuns vertiginos la acela al impietății și a urei contra lui Dumnezeu. El nu a fost nici odată atheu, deoarece el are prea multe motive de a recunoaște existența și puterea celui Prea Înalt, față de care el cel din preajoa, a refuzat iubirea. El și-a ars aripile la flacăra pe care a voit să o răpească din cer. Prin urmare el are credință, nu credința liberă, dulce și meritorie ca a noastră, ci credința naturală, involuntară și forțată prin evidența fulgurantă de obiectul său, aceea pe care o au toți demonii, cum ne spune sf. Iacob că ei tremură fiind obligați a crede: „daemones credunt et contremiscunt”. Până când cei drepti în cer și pre pământ inghenunchiază cu iubire la numele lui Isus, ingeri căzuți inghenunchiază cu furie, plecați sub ordinele nestrămutate ale Celui Vesnic: „omne genu flectatur...”

Însă cum să-și arate Satana ura lui contra lui Dumnezeu? Neputându-se îndestuli direct asupra Lui, el se întoarce în contra oamenilor, a chipurilor și fiilor Părintelui Ceresc. Dacă cândva orbit de orgoliu a voit să detroneze pe Dumnezeu, el a revenit compiet asupra aceslui vis nebun. El nu mai are speranța să fie cândva împăratul cerului și nemulțumit de a fi împăratul iadului va să zică cel mai înjosit și cel mai disperat dintre demoni, el aspiră să fie împăratul pământului. El pretinde să stăpânească

Parohia S. Vasile din București.

(Tragerea loteriei)

În ziua de 30 Septembrie, a. c. a avut lor la sediul parohial a bisericii române-unite din București, str. Polonă 48, tragerea loteriei pentru cuvertura destinată la aceasta de către biserica amintită mai sus.

La tragere au fost prezenți, pe lângă persoanele bisericești ale parohiei și diferiți altă lume care s'a conformat după avizul din ziare, și reprezentantul Tribunalului Ilfov împreună cu reprezentantul Loteriei de Stat din București.

A câștigat No. 1330, a cărui posesor a fost biserica din Turda Veche unde e preot pâr. Coriolan Sabău.

Ținem ca să aducem la cunoștință, că aceasta cuvertură a cărei valoare reală se ridică la suma de 50.000, și prin care — organizând loteria de care e vorba — s'a câștigat în folosul bisericii suma de 180.000 lei, a ajuns în proprietatea bisericii noastre din București datorită generozității dsoarei Maria Angelin, care pe lângă alte multe servicii și ajutoare ce a dat bisericii române-unite din Capitală, de care aparține, a găsit de bine ca să doneze și acest obiect scump în vederea ridicării unor case parohiale la biserica a II-a din București. Ii mulțumim și pe această cale.

Deasemenea, mulțumim tuturor acelor cari au sprijinit această loterie în folosul bisericii, fie prin cumpărarea biletelor fie prin concursul ce ne-au dat la plasarea lor.

Fiindcă Regia Loteriei de Stat din București ne cere ca să prezentăm cât mai urgent situația încheiată în această chestiune, facem un ultim apel

cătră toți aceia cari se mai găsesc în posesiune de bilete, rugându-i să ne trimită, la adresa parohiei din București, fie banii împreună cu cotoarele biletelor fie biletele întregi în cazul că nu le-a putut plasa până acum.

În felul acesta considerăm încheiată loteria a cărei reușită este pe deplin mulțumitoare.

Oficiul protopopesc gr. cat. român al districtului Sighet.

Nr. 640—1936.

Cătră Veneratul Cler din District.

Prin aceste se convoacă sinodul protopopesc de toamnă pe ziua de 5 Noembrie (Joi) a. crt. la orele 8'30 în localul Agru-lui (Piața Unirii Nr. 25) din Sighet.

Program :

1. La orele 8^{1/2} sf. Liturghie înainte de Liturghie preoții se vor mărturisi. Va predica Onoratul Gheorghe Iurca din Breb, (supleant Onoratul Alexandru Sabău din Ocna-Șugatag.
2. Deschiderea sinodului.
3. Apel nominal.
4. Designarea membrilor creștitori.
5. Justificarea absențelor dela sinodul de primăvară.
6. Citirea și luarea la cunoștință a grațiosului ordin Nr. 3462—1936 cu privire la Sinodul de primăvară.
7. Se vor citi înaltele ordine de interes comun.
8. Se va citi disertația designată pentru sinodul de toamnă. Disertant: Onoratul Eugen Dragoș din Desești, (supleant Onoratul Emil Lăuran din Sârbi)
9. Rapoartele religioase morale, Discuție.

10. Cazul de conștiință. Discuție.

11. Designarea diserantului și a predicatorului pentru sinodul de primăvară.

12. Eventuale propuneri.

13. Inchiderea sinodului.

Dispoziții generale.

1. Rapoartele se vor înainta până la 4 Noembrie a. crt. oficiului protopopesc, conformându-se preoții dispozițiilor în vigoare.

2. Preoții vor aduce — necondiționat — odăjdii și liturghicon.

3. Masa comună este obligatorie.

4. Preoții vor respecta punctozitatea.

5. Absențele în caz de boală se vor justifica cu certificat medical.

Sighet la 14 Octomvrie 1936
protopop-vicar notar districtual
Ștefan Popp Darie Vlad

— Întrebăm cu îngrijorare unde și când se va ținea adunarea generală a Agru-lui? Aceasta din motivul, că neglijarea adunării generale va împotmoli și mai mult carul Agru-lui, care încă nici azi nu este în situația, în care ar trebui să fie în anul al șaselea al existenței sale. Credem că conducătorii: în mare parte realeșii la congresul din anul trecut, cari au știut la Carei să inspire moțiunea atât de frumoasă (despre care am vrea să știm, că ce s'a făcut pentru împlinirea dezideratelor expuse și pentru îndreptarea inconvinientelor) își vor da seama despre necesitatea adunării generale.

Consacrarea bisericei din comuna Cicârlău.

Zlău de 11 Oct. a fost pentru parohia Ciocârlău e adevărată nuntă divină, căci în această zi s'a săvârșit mult așteptata consacrare a pompoasei și preafrumoasei biserici din această comună.

Această biserică, a cărei edificare s'a terminat în 1911, a trebuit să vadă și să se înfioare de urgiile crâncenului măcel al omenirii. Trupul ei tânăr a fost spintecat în parte de gloanțele hoardelor roșii ale lui Kuhn Béla. Clopotele, prin a căror dangăt vibrau nu numai simțimentele creștinești, ci și conștiința a acestor locuitori ca Români, — au fost răpitate. După ce sângele a săturat pofta nesățioasă a aceluia ce mai înainte cu câțiva ani aveau îngenunchiate vre-o sease popoare sub călcăiele cismelor lor (și tot ei porniseră războiul) după ce deasupra normanelor de cadavre, a câmpiilor arse, a văilor înroșite în sânge, a satelor prefăcute ruină și scrum, — au început să fluture steagurile păcii și din cenușa noastră proprie ne-am înfiripat ca pasărea „Phönix” din basme — credincioșii acestei parohii au început renovările bisericii.

Dar de oarece mult regretatul părinte Breban începuse a slăbi de povara anilor, de greutățile trecutului, de neputințele bătrânețelor, cu conducerea parohiei a fost însărcinat tânărul și dornicul de muncă păr. Lazar Gherghel. Sub neobosita d-sale păstorire s'au executat renovaerea integrală a turnului, acoperirea bisericii, zugrăvirea, pictarea ei și a iconostasului, cumpărarea a două clopote, împodobirea, și inzestrarea ei cu cele necesare. Este de menționat că nu au primit nici un ajutor lateral, afară de unele donații particulare de sume mai mici, ci totul s'a făcut din munca și obolul credincioșilor, deși suma cheltuielilor trece de un jumătate de milion.

Mulți ar fi dorit dintre cei ce azi nu mai sunt — poate au murit de bătrânețe, loviți de boale sau au fost răpuși pe câmpurile de bătaie — să vadă această zi și nu s'au învrednicit de așa bucurie! Și oare cei ce au avut parte să vadă măreția acestei zile își vor fi dat pe deplin seama despre însemnătatea ei? Eu cred că da! Pentru că am văzut copii, din a căror naivă privire scânteia un zâmbet ingeresc, tineri cu fețele îmbujorate de splendoarea acestui act pregătit de bătrânii lor bărbați, femei plângând ca și copiii, bătrâni cari de mult tremurau cu gândul că ar vrea

să vadă această zi și acum puteai să le citești în inima rugăciunea de ispășire și liberare: „Acum slobozește pe servul tău în pace...”

Excelența Sa Dr. Alexandru Rusu, Episcopul Maramureșului în fruntea a 20 de preoți a săvârșit consacrarea acestei biserici.

La fastul consacrării și a liturgiei arhieresti, s'a mai adăugat și impunătoarea hirotonire a unui preot Gr. Catholicrutean din Bucovina, lucru pe care credincioșii cari au participat la această sfintire nu cred să-l mai fi văzut și poate rar sau niciodată nu vor mai avea ocazia să-l vadă. Biserica deși mare și încăpătoare, n'a putut cuprinde între zidurile ei, multimile credincioșilor revărșați ca valurile ca să se împărtășească de harurile acestei mărețe zilei.

După sfârșitul liturgiei s'a dat un banchet la care au luat parte mulți intelectuali din loc, jur și depărtare și care a fost onorat cu prezența Excelenței Sale Episcopului.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Calendar săptămânal.

18—24 Oct. 1936.

18. Dumineca III. d. In. sf. Cruci

ap. II. Cor. 9, 6. Evg. Luca 7,

11—16.

ap. și Evg. Luca † 95.

19. Luni Groz. Ioil

20. Marți M. Artemin 361 †

21. Mercuri C. Ilarion 371 †

22. Joi C. Averchie

23. Vineri ap. Iacob fr. D. † 61

24. Sâmbătă M. Arete

Toate se sfârșesc în lumea aceasta și bucuria și suferința: dar veșnicia nu se sfârșește niciodată. La ce ne vor fi bune în ceasul morții toate măririle lumii acesteia? Ceea ce vine de la Dumnezeu, plăcut sau neplăcut tot e bun și e spre binele nostru. Trebuie să lăsăm toate, pentru ca să dobândim totul. Fără Dumnezeu nu putem avea niciodată pace adevărată. Numai iubirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletului sunt necesare. Numai de păcat avem să ne temem. Pierzând pe Dumnezeu am pierdut tot. Cel ce nu dorește nimic din această lume, e stăpânul lumii întregi.

Rezumatul 24 din Școala Iubirii lui I. Cristos de sf. Alfons M. de Liguori.

